

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 447/2025-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MSI, spol. s r.o.**, Jakabova 59, Bratislava, IČO 31 343 015, zastúpenej AK PITOŇÁKOVÁ, s.r.o., Slovenská 5B, Prešov, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/688/2011 a proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 11CoE/18/2023 a sp. zn. 22CoEk/6/2024 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/688/2011 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadost'učinenie **2 500 eur**, ktoré jej **je** Okresný súd Trnava **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.
4. Náhradu trov konania pred ústavným súdom sťažovateľke **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. I. ÚS 447/2025-23 zo 6. augusta 2025 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenú mu 5. júna 2025, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/688/2011

(ďalej len „exekučné konanie“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 11Coe/18/2023 a sp. zn. 22CoEk/6/2024 (ďalej aj „odvolacie konanie“ a spolu aj „napadnuté konanie“). Tiež žiada okresnému súdu prikázať v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 6 000 eur od okresného súdu a 4 000 eur od krajského súdu a náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré nevyčísluje.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ostatného spisového materiálu, ako aj z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že na základe porušenia zmluvy o obchodnom zastúpení uzavretej 28. augusta 2010 medzi sťažovateľkou a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „obchodný zástupca“ alebo „povinný“) vznikla sťažovateľke škoda, ktorú sa obchodný zástupca zaviazal uhradiť v splátkach podľa uznania dlhu vo forme notárskej zápisnice. Keďže si však obchodný zástupca povinnosti podľa splátkového kalendára v notárskej zápisnici neplnil a dlh nesplácal, sťažovateľka 12. júla 2011 podala návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd 28. septembra 2011 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora, ktorý exekúciu začal vykonávať.

3. Dňa 11. septembra 2019 bol okresnému súdu doručený podnet exekútora na zastavenie exekúcie s poukazom na § 57 ods. 4 Exekučného poriadku a na § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Keď okresný súd na podnet exekútora nereagoval, exekútor podaním zo 17. júna 2021, doručeným okresnému súdu 22. júna 2021, opätovne žiadal, aby okresný súd o jeho podnete na zastavenie exekúcie rozhodol.

4. Okresný súd až uznesením č. k. 10Er/688/2011-17 zo 4. mája 2021 (ďalej len „uznesenie o zastavení exekúcie“) exekúciu zastavil s poukazom na § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku a § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 167f ods. 2 zákona o konkurze, čo odôvodnil tým, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz a pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní môže byť uspokojená iba v konkurze. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd, ktorému bol spis predložený 12. mája 2023, uznesením č. k. 11Coe/18/2023- 47 zo 14. septembra 2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľka podala 27. decembra 2023 ústavnú sťažnosť. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 57/2024-42 z 3. apríla 2024 (ďalej len „nález“) vyslovil porušenie sťažovateľkou namietaných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesenie krajského súdu č. k. 11Coe/18/2023-47 zo 14. septembra 2023 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Primárnym dôvodom zrušenia rozhodnutia bolo porušenie princípu kontradiktórnosti konania pre nedoručenie vyjadrenia protistrane (k tomu najmä bod 50 odôvodnenia nálezu č. k. IV. ÚS 57/2024-42 z 3. apríla 2024).

5. Podľa zistení sťažovateľky nahliadnutím do elektronického súdneho spisu krajského súdu tento uznesením sp. zn. 22CoEk/6/2024 z 2. októbra 2024 uznesenie okresného súdu o zastavení exekúcie v časti, čo sa týka výšky 119 eur, potvrdil a v časti o zastavení exekúcie, čo sa týka výšky 13 809,60 eur, zrušil a vec vrátil okresnému súdu v tomto rozsahu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 22CoEk/6/2024 z 2. októbra 2024 nebolo do podania tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľke doručené.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka s poukazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k problematike zbytočných prietahov upriamuje pozornosť na neprimeranú dĺžku exekučného konania ako celku, ktoré sa začalo 11. augusta 2011. K vzniku zbytočných prietahov došlo v dôsledku bezdôvodnej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu a nesústredeného postupu krajského súdu pri rozhodovaní o opravnom prostriedku sťažovateľky v odvolacom konaní. Podľa sťažovateľky vec nie je právne ani skutkovo zložitá, k prietahom svojím správaním neprispela. So zdôraznením významu výsledku napadnutého konania žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie, keďže jej ako podnikateľskému subjektu chýbajú finančné prostriedky, o ktoré ju pripravil povinný ako obchodný zástupca, čo viedlo aj k jeho trestnému stíhaniu.

III. Vyjadrenie okresného súdu, krajského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/540/2025 z 19. júna 2025, o ktoré ho ústavný súd požiadal ešte vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 6 vety za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), uvádzajúc chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných v exekučnom konaní, poukázal na právnu náročnosť veci sťažovateľky a na to, že počas exekúcie bola od povinného vymožená suma 3 711,92 eur. Posledným procesným úkonom okresného súdu bola úprava zo 6. júna 2025 na doručenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 22CoEk/6/2024 z 2. októbra 2024 účastníkom napadnutého konania a poverenie exekútorovi. Poukazujúc na personálnu fluktuáciu a enormné zaťaženie okresného súdu, najmä v agende exekučnej, okresný súd uviedol, že nebolo a stále nie je v jeho možnostiach konať vo veciach úplne plynule; súd vybavuje veci postupne tak, ako to jeho aktuálna zaťaženosť umožňuje. Ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú a nesúhlasí s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je sťažovateľkou uplatnené v neprimeranej výške s ohľadom na celkovú sumu vymáhanej pohľadávky 13 928,60 eur.

8. V doplnenom vyjadrení sp. zn. 1SprV/540/2025 z 19. augusta 2025 okresný súd uviedol, že spolu s doručovaním uznesenia krajského súdu účastníkom konania bolo zároveň vrátené poverenie súdnemu exekútorovi (doručené mu bolo 30. júna 2025). Od uvedeného termínu nebol zo strany okresného súdu vykonaný žiadny úkon, keďže súdny exekútor má v zmysle vráteného poverenia pokračovať v exekúcii. V ostatnom zopakoval svoju obranu k nie úplnej plynulosti konania a svoj nesúhlas s výškou požadovaného finančného zadosťučinenia.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

9. Krajský súd vo vyjadrení sp. zn. Spr 295/25 z 19. júna 2025, o ktoré ústavný súd taktiež požiadal vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti, odkázal na predchádzajúce vyjadrenie predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 89/24 zo 16. februára 2024 zaslané ústavnému súdu v rámci konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 57/2024. Uviedol, že pochybenia krajského súdu v konaní sp. zn. 11CoE/18/2023 boli zohľadnené v náleze ústavného

súdu č. k. IV. ÚS 57/2024-42 z 3. apríla 2024. Vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vedenému pod sp. zn. 22CoEk/6/2024 krajský súd uviedol, že 11. apríla 2024 mu bol doručený nález ústavného súdu. Predseda súdu 12. apríla 2024 vyzval okresný súd, aby obratom predložil spis sp. zn. 10Er/688/2011 krajskému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd spis predložil 18. apríla 2024. Senát 11Co však v tom čase už neexistoval (všetci sudcovia senátu vybavujú už len rodinnoprávne veci), a preto bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov zapísaná do senátu 22 pod sp. zn. 22CoEk/6/2024. Senát 22 vo veci rozhodol už 2. októbra 2024, teda v lehote kratšej ako 6 mesiacov, k vyhotoveniu rozhodnutia došlo v súlade s § 223 ods. 3 CSP v lehote 30 dní. Spis sp. zn. 10Er/688/2011 bol spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu vrátený okresnému súdu 31. októbra 2024. Postupom krajského súdu teda k porušeniu sťažovateľkou namietaných práv nedošlo.

III.3. Replika sťažovateľky:

10. Sťažovateľka vo svojej replike doručenej ústavnému súdu 2. septembra 2025, polemizujúc s vyjadreniami okresného súdu i krajského súdu a považujúc ich za nepodstatné, s poukazom na judikatúru EŠLP a prehľad vykonaných úkonov zotrúva na svojom tvrdení, že okresný súd porušil jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v tomto porušovaní pokračuje aj po podaní ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania a po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami okresného súdu, ako aj krajského súdu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o existencii zbytočných prietáhov v namietanom exekučnom konaní, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako oprávnená. Okresný súd mal porušiť uplatnené práva sťažovateľky svojou nečinnosťou v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na zastavenie exekúcie, ale tiež celkovou neprimeranou dĺžkou exekučného konania a krajský súd nesústreďeným postupom pri rozhodovaní o opravnom prostriedku sťažovateľky v odvolacom konaní.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

14. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru EŠLP

výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu tvorí integrálnu súčasť procesu podľa čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

15. V prípade namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) postupom exekučného súdu ústavný súd preskúmava postup príslušného (exekučného) súdu len v súvislosti s jeho rozhodovaním o konkrétnom procesnom návrhu (v okolnostiach tejto veci ide o návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, pozn.) a za rozhodujúcu v tomto smere nepovažuje celkovú dĺžku vykonávanej exekúcie. Uvedený prístup vychádza z toho, že príslušný exekučný súd nie je orgánom verejnej moci, ktorý by viedol samotný výkon exekúcie podľa Exekučného poriadku, ale jeho právomoc rozhodovať v exekučnom konaní sa realizuje výlučne v prípadoch ustanovených zákonom (Exekučným poriadkom). K prípadným prietahom v exekúcii (vedenej povereným súdnym exekútorom), za ktoré by niesol zodpovednosť exekučný súd, preto môže dôjsť práve a len v prípadoch zákonom predpokladanej ingerencie exekučného súdu do prebiehajúcej exekúcie (IV. ÚS 266/2018, I. ÚS 659/2022, II. ÚS 426/2024), čo sa na konkrétne okolnosti tejto veci až do žiadosti exekútora na zastavenie exekúcie nevzťahuje.

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľku. Podľa uvedených kritérií posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

18. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci – ústavný súd dospel k záveru, že rozhodovanie o návrhu na zastavenie exekúcie nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti, pričom tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy exekučných súdov. Z obsahu spisového materiálu ani z vyjadrenia okresného súdu (napriek jeho tvrdeniu o právnej náročnosti veci) nebolo zistené nič, čo by indikovalo zvýšenú zložitosť napadnutého konania.

19. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v namietanom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným prietahom. Sťažovateľke možno vytknúť, že na zbytočné prietahy týkajúce sa rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie neupozornila predsedu okresného súdu sťažnosťou pre nečinnosť (§ 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorá mohla zvrátiť celkovú dĺžku rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietahom, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. Z obsahu spisového

materiálu ústavný súd zistil, že návrh na zastavenie exekúcie bol okresnému súdu doručený 11. septembra 2019 a okresný súd o ňom rozhodol zastavením exekúcie 4. mája 2021. Po podaní odvolania zo strany sťažovateľky sa vec nachádzala od 12. mája 2023 na krajskom súde, z čoho je zrejmé, že mu bola predložená až po dvoch rokoch od vydania rozhodnutia. Postup okresného súdu v predmetom konaní tak bol poznačený dlhodobou a bezdôvodnou nečinnosťou v trvaní takmer štyroch rokov. Po prvom rozhodnutí krajského súdu 14. septembra 2023 a rozhodnutí ústavného súdu 3. apríla 2024 sa vec vrátila znova krajskému súdu, ktorý v nej rozhodol druhýkrát 2. októbra 2024. Vec sa vrátila okresnému súdu 31. októbra 2024 a následne bola 30. júna 2025, t. j. takmer po pol roku vrátená súdnemu exekútorovi na pokračovanie v exekúcii. Samotná celková dĺžka rozhodovania okresného súdu o zastavení exekúcie s ohľadom na jeho jednoduchosť je sama osebe zjavne neprimeraná a je dostatočným dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky.

21. Čo sa týka skutočností tvrdených okresným súdom, treba uviesť, že systémové zlyhania pri správe súdnictva bez ohľadu na to, ktorý zo štátnych orgánov za ne zodpovedá, nemôžu byť dôvodom zmarenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a nezbavujú Slovenskú republiku zodpovednosti za prietahy (II. ÚS 481/2017). Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a ústavnej sťažnosti nie je pomenovanie príčin prietahov v konaní ako nadmerná zaťaženosť súdu alebo personálne problémy. Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny, alebo subjektívny charakter.

22. Na základe posúdenia uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v dôsledku neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných prietahov, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu:

23. Ústavný súd s pochopením rešpektuje názor sťažovateľky, že konanie o návrhu na zastavenie exekúcie trvalo neprimerane dlho. Napriek tomu zachováva svoj ustálený postoj ku skúmaniu dĺžky konania z perspektívy procesného stavu, za ktorého bola ústavná sťažnosť podaná. Vo vzťahu k tvrdeným prietahom krajského súdu preto podčiarkuje jednu zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Tento názor vychádza zo skutočností, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 165/2021, IV. ÚS 555/2022). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022, I. ÚS 26/2024), resp. jej nevyhovie, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (rozsudky vo veciach Obluk proti Slovenskej republike

z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

24. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a vyjadrenia krajského súdu považuje za preukázané, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (5. júna 2025) bolo napadnuté konanie na krajskom súde právoplatne skončené, z čoho je zrejmé, že sťažovateľka predložila ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu v čase, keď bolo objektívne nemožné, aby z jeho strany dochádzalo k porušovaniu sťažovateľkou namietaných práv, keďže spis bol 31. októbra 2024 vrátený okresnému súdu bez ohľadu na to, že rozhodnutie krajského súdu jej ešte nebolo doručené. Preto posúdením uvedeného časového rámca ústavný súd s ohľadom na príslušnú judikatúru (bod 23 odôvodnenia tohto nálezu) proti postupu krajského súdu, ako aj uplatneniu si primeraného finančného zadost'učinenia voči nemu 4 000 eur ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 3 výroku tohto nálezu). Navyše, možno konštatovať, že krajský súd napriek zrušeniu jeho rozhodnutia nálezom ústavného súdu konal vo veci plynulo.

V.

Príkaz konať a primerané finančné zadost'učinenie

25. Pretože vec bola vrátená súdnemu exekútorovi, aby pokračoval v exekúcii a súd v konaní nateraz nekoná (vec je mimo jej rozhodovacej sféry), nebolo namieste, aby ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikazoval okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov. Tým ani v tejto časti ústavnej sťažnosti nebolo vyhovené (bod 3 výroku tohto nálezu).

26. Sťažovateľka sa domáha od okresného súdu priznania primeraného finančného zadost'učinenia 6 000 eur, dôvodiac šesťročným nekonaním exekútora domnievajúceho sa, že exekúcia je zastavená; taktiež dôvodí stratou akejkoľvek dôvery v spravodlivosť a vymožitelnosť práva a vlastnou frustráciou. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu, celkovú doterajšiu dĺžku konania na okresnom súde (4 a pol roka), majúci na zreteli, že cieľom priznania finančného zadost'učinenia je zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 135 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie 2 500 eur a vo zvyšku tejto časti návrhu nevyhovel (body 2 a 3 výroku tohto nálezu), prihliadol pritom i na fakt, že deklarácia porušenia základných práv implicitne zahŕňa aj satisfakčný prvok.

VI.

Trovy konania

27. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka požadovala priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktoré však nevyčíslila ani nijako bližšie nešpecifikovala. Hoci zákon o ústavnom súde priamo neukladá povinnosť trovy konania vyčísliť, na druhej strane nemôže byť ani povinnosťou, ani úlohou ústavného súdu, aby tieto vypočítaval sám. Keďže zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesoch (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie), a ústavný súd disponuje širokým priestorom na úvahu, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020,

I. ÚS 357/2021, I. ÚS 418/2022), rozhodol, že sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde nepriznáva (bod 4 výroku tohto nálezu), pričom zohľadnil aj skutočnosť, že bola úspešná len v časti svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu